

**Chương 494: Rizaira (12) - Ý Chí Của Thần
Dũng Cảm Ritter**
(Số từ: 2498)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:49 PM 16/07/2023

Cuối cùng, tuyết tích tụ trên mái nhà phải được loại bỏ.

Nhìn thấy lớp tuyết dày đến mức nguy hiểm trên mái nhà, lời nói của Luna đã trở thành sự thật; một người thực sự có thể chết nếu mái nhà sập xuống. Không thể ngủ được với suy nghĩ đó, không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giải quyết vấn đề.

Chưa bao giờ anh hình dung ra việc phải dọn tuyết trên mái nhà do tuyết rơi dày đặc như vậy.

Theo Luna, đó không phải là nói quá; các mái nhà thực sự bị sập dưới sức nặng của tuyết dày và nó xảy ra khá thường xuyên.

Dọn tuyết trên mái nhà, cao đến ngang thắt lưng của một người, là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn.

Quy trình này liên quan đến việc xẻ tuyết bằng xẻng và xúc từng muống một.

Khi đủ tuyết được đẩy lên mép mái nhà, nó sẽ bị ném xuống bên dưới.

*Rầm!

Âm thanh đáng sợ đến mức người ta có thể nghĩ rằng đó là tiếng tuyết rơi.

Khi dọn tuyết, anh bắt đầu hiểu tại sao các mái nhà bị sụp đổ khi tuyết rơi dày vào mùa đông.

Cuối cùng, anh phải dọn tuyết không ngừng nghỉ cho đến khi mặt trời lặn.

Không chỉ riêng anh, những người dân làng khác cũng phải làm như vậy. Các con đường trong làng đã bị chặn, khiến việc di chuyển không thể thực hiện được nếu không dọn tuyết.

Nhưng khi chỉ còn lại một đống tuyết cuối cùng trên mái nhà.

"Huff!"

Khi anh nhanh chóng đẩy đống tuyết dày xuống.

*Whoosh!

"Reinhardt...!"

Nhìn xuống, anh thấy Luna, người đã bị tuyết lở vùi lấp và đang ngược nhìn lên với vẻ mặt ớn lạnh.

"À... chà, mẹ biết đấy..."

*Thump! Thump!

Luna, người vừa bị tuyết phủ lên đầu và vai, nheo mắt và thở dài.

"...Đi ăn tối này."

Trong một khoảnh khắc, anh thực sự tin rằng cô sẽ giết anh.

Đúng như anh nghĩ, bữa tối gồm có súp thịt với rau rừng và bánh mì nướng mỏng.

Anh dần thích nghi với những bữa cơm giản dị mà ấm áp của xóm núi.

"Không biết khi nào tuyết sẽ ngừng rơi"

Luna nhận xét.

Ronan đồng tình với một cái gật đầu.

Cho đến khi tuyết ngừng rơi và tan chảy, mọi hoạt động ở Rizaira sẽ bị hạn chế đối với những hoạt động có thể được thực hiện trong nhà hoặc trong làng.

*Cốc cốc

Trong bữa ăn, có tiếng gõ cửa. Khi mở nó ra, họ thấy Lena đang cầm một cái nôi.

"À, Reinhardt. Bà bảo đưa cái này cho cậu."

"Hãy nói với bà ấy là tôi cảm ơn, Lena."

"Vâng!"

Vì ngôi làng giống như một cộng đồng gắn bó chặt chẽ, nên theo thông lệ, mọi người sẽ chia sẻ bữa ăn của họ. Luna thường chuẩn bị thêm đồ ăn và nhờ họ mang đến những nhà khác nên anh đã chạy việc vặt này khá nhiều lần.

Đôi khi, Lena và Arta cùng họ ăn tối, và có nhiều dịp họ được mời đến nhà của Lena và Arta.

Cái nôi Lena đưa có chứa bánh táo.

Đôi khi, thực đơn bữa tối mở rộng đến mức khó xử lý.

Khái niệm hàng xóm, vốn đã trở nên xa lạ với anh, vẫn còn rất sống động ở Rizaira.

Đương nhiên, thực đơn bữa tối bao gồm món ăn bổ sung khi họ ăn.

Sau một thời gian dài ở Rizaira, anh ấy thường xuyên giao lưu với những người dân làng khác ngoài Lena, Arta, Ronan và Luna.

Giống như anh trai của Arta, Dalen.

Hoặc em gái của Lena.

Cha mẹ và ông bà của họ cũng vậy.

Ngay cả khi đó không phải là Lena hay Arta, thì anh ấy cũng quen thuộc với hầu hết mọi người sống ở Rizaira.

Cộng đồng không lớn nên việc nhớ tên không phải là một thách thức.

Trong cuộc đời anh luôn có quá nhiều hình bóng. Quá nhiều tên.

Có rất nhiều tên của những người đã chết để tưởng nhớ, nhưng mọi thứ ở Rizaira dường như khan hiếm.

Nhận ra rằng câu nói về việc biết số thìa ở nhà hàng xóm không sai trong bối cảnh này khiến tôi cảm thấy kỳ lạ.

Một ngôi làng có quá ít người để cai trị, nguồn lực để giám sát và các tình huống phải đối mặt.

Ai đó có thể không thích khái niệm ở gần những người hàng xóm như vậy.

Nhưng sau khi sống với nghĩa vụ lâu dài phải ghi nhớ và nhận ra vô số con số và con người, thời gian ở Rizaira giống như một thời gian nghỉ ngơi cuối cùng.

Tuy nhiên, vẫn còn một số điều kỳ lạ.

Khá nhiều người già sống ở Rizaira.

Không thể tránh khỏi, nơi đây đã trở thành một đại gia đình do nhiều thế hệ cùng chung sống trong làng.

Rizaira dường như không từ chối người ngoài, vì vậy mặc dù nó bị cô lập sau sự cố Cánh cổng, nhưng có vẻ như nó không luôn như vậy. Nếu không thì nó đã biến mất từ lâu rồi.

Điều khơi dậy sự tò mò của tôi là một thứ khác.

Arta và Lena, cũng như ông bà của họ, có rất nhiều anh chị em.

Một đại gia đình.

Tuy nhiên, các thủ lĩnh của Rizaira, Luna Artorius và chồng của cô ấy, là hai người duy nhất trong gia đình này.

Không có cha mẹ của Luna hoặc Ronan. Ragan đã qua đời, và Ellen ở nơi khác.

Nhưng ngay cả khi họ ở đây, tôi không hiểu tại sao họ lại tạo thành một gia đình như vậy.

Có thể có một lý do cho điều này?

"Công việc tiến triển thế nào?" Ronan hỏi.

"À... Có lẽ con phải đợi tuyết tan, nhưng nếu cứ tiếp tục với tốc độ này, nó sẽ kết thúc trước khi mùa đông kết thúc."

"Cha hiểu rồi."

Mùa đông khiến mọi thứ trở nên khó khăn, nhưng đúng là công việc đang tiến triển đều đặn. Mọi thứ có thể được hoàn thành trước khi mùa xuân đến.

Ai biết điều gì sẽ xảy ra sau đó?

Tôi bắt đầu cảm thấy mình không muốn rời Rizaira, nhưng thực tế là tôi phải làm thế.

Khi mùa đông kết thúc, tôi hy vọng đã đạt được điều gì đó.

Khi tôi lần đầu tiên đến Rizaira, Luna đã đề cập rằng ngay cả khi tôi mạnh hơn một chút ở đây, điều đó cũng không tạo ra sự khác biệt đáng kể.

Tôi đồng tình với tuyên bố của Luna.

Tôi vẫn chưa đạt được Master Class, nhưng ngay cả khi tôi đã đạt được, liệu tôi có thể đối đầu với last boss không?

Tuy nhiên, tôi không thể ngồi yên, và thực tế là tôi vẫn chưa đạt đến cấp độ đó có nghĩa là có thể có những khả năng mới ở Rizaira.

Ngay cả sau khi đạt được Master Class, tỷ lệ cược rất mong manh.

Cuối cùng, tôi chỉ có thể phụ thuộc vào sức mạnh của Thánh tích.

Đến bây giờ, tôi đã học được rất nhiều về khả năng tiềm ẩn của các Thánh tích.

—Tiamata ban cho [sức mạnh thần thánh] mạnh mẽ, cho phép sử dụng đồng thời sức mạnh hồi phục và sức mạnh hủy diệt.

—Lament của Ellen sở hữu sức mạnh cắt xuyên mọi thứ.

—Alsbringer là Thánh tích tối thượng có thể triệu hồi sức mạnh của một vị Thần, nhưng nó đòi hỏi phải trả giá bằng mạng sống.

Tôi không biết sức mạnh thực sự của Lapelt hoạt động như thế nào.

—Từ khóa của Tiamata là **cơn thịnh nộ**.

—Từ khóa của Lament là **đau buồn**.

—Từ khóa của Alsbringer là **hy sinh**.

—Từ khóa của Lapelt là **hận thù**.

Nếu thậm chí đạt được Master Class vẫn khiến cơ hội sống sót của tôi trở nên ít ỏi, tôi có nên tìm một cách khác không?

“Con có một câu hỏi cho cả hai người.”

Khi nghe những lời của tôi, cả Luna và Ronan đều chú ý đến tôi.

“Cứ hỏi đi.”

"Hỏi đi."

Nếu manh mối nằm trong Thánh tích.

“Cả hai có biết nơi ở của Thánh Giáo, Alixion không?”

Tôi đã quen thuộc với hình dạng của nó, đã nhìn thấy nó trong sách.

Thánh tích cuối cùng có hình dáng như một ngọn giáo.

Thánh tích của Ritter, vị Thần Dũng Cảm.

Alixion ở đâu, và sức mạnh thực sự của nó là gì?

Hai người này dường như có câu trả lời.

Tôi chỉ thoáng thấy thông tin về Alixion trong khi nghiên cứu các Thánh tích như Tiamata trong quá khứ và kiến thức của tôi còn hạn chế.

Tất cả những gì tôi biết là nó là một Thánh tích giống như một ngọn giáo.

Tất nhiên, ngay cả khi nó thuộc quyền sở hữu của tôi, tôi cũng không chắc mình, người chỉ sử dụng kiếm cho đến nay, có thể sử dụng nó thành thạo đến mức nào.

Nhưng sức mạnh thực sự của cổ vật đó có thể mang lại cho tôi một cơ hội mong manh.

Câu trả lời của họ cho câu hỏi của tôi rất đơn giản.

“Bọn ta không biết.”

Trước câu trả lời của Ronan, Luna lắc đầu, cho thấy cô ấy cũng không biết.

Việc Nhật Nguyệt Tộc cất giữ Lapelt có liên quan đến cái tên của nó không?

Nhưng “Bọn ta không biết” của họ có vẻ hơi khác so với việc đơn giản là không biết.

Luna cẩn thận húp một thìa súp thịt và nói.

"Chính xác mà nói, không ai có thể xác định vị trí của Alixion."

"VẬY... nó không tồn tại trên thế giới này sao?"

"KHÔNG."

Luna lắc đầu.

Người trả lời không phải là Luna, mà là Ronan.

"Alixion là một Thánh tích đến với bản thân ta."

"Nó đến với bản thân ta?"

“Đúng. Nó đến với những người cần nó. Đó là lý do tại sao, trong suốt lịch sử lâu dài của nó, Alixion hiếm khi xuất hiện trên thế giới."

Khái niệm nó đến với bản thân ta, thay vì tìm kiếm nó, cảm thấy khá bất thường.

Cũng khá đặc biệt khi chúng tôi đang thảo luận về một Thánh tích, một trong những vật phẩm quan trọng nhất trên thế giới, tại một ngôi làng trên núi tuyết.

"Nếu cần nó, nó sẽ đến... Vậy nếu con cần Alixion, nó sẽ xuất hiện trước mặt con sao?"

"Nếu đúng như vậy, bất kỳ ai trên thế giới cũng có thể sử dụng Alixion. Alixion không đáp ứng những ham muốn thông thường."

"Và mong muốn phi thường đó là gì?"

Luna thế chỗ Ronan.

"Đó là một Thánh tích của Ritter. Con nghĩ điều gì là cần thiết?"

Ah.

"Dũng cảm... phải không?"

"Đúng rồi."

Vì vậy, nó có nghĩa là nó là một Thánh tích xuất hiện và phản ứng lại mong muốn của những người có lòng dũng cảm, vì nó là di vật của vị Thần Dũng Cảm.

Dũng cảm nhỉ?

Chẳng phải tôi đã hơi dũng đảm sao, nếu tôi thực sự cân nhắc điều đó?

Đó không phải là một hành động dũng cảm khi thực sự tìm kiếm kẻ suýt giết tôi và nhờ họ giúp đỡ, ngay cả khi đó là một hành động tuyệt vọng? Tôi không có đủ tư cách để trở thành chủ nhân của Alixion sao?

Tôi có thể quá tự tin, nhưng tôi thực sự tin như vậy.

Nhận thấy vẻ mặt bối rối của tôi, Luna nhìn tôi với vẻ mặt nghiêm túc.

"Reinhardt, con nghĩ khía cạnh quan trọng nhất của lòng dũng cảm là gì?"

"...Hmm?"

Tôi đã không nắm bắt được những lời của Luna trong một khoảnh khắc.

"Khía cạnh quan trọng nhất của lòng dũng cảm là gì... Còn gì khác ngoài lòng dũng cảm? Sự can đảm? Sự tự tin? Một điều gì đó tương tự?"

Thấy tôi không hiểu, Luna lắc đầu.

"Hãy tưởng tượng có một kẻ thù đáng sợ. Ví dụ, giả sử có một con rồng từ thế giới khác, như con

đã đề cập. Đó là một kẻ thù đáng sợ mà con hoàn toàn không thể đối đầu với các biện pháp thông thường."

"...Vâng."

"Giả sử con vẫn đương đầu với nó, biết rằng không thể đối mặt với nó. Con đương đầu với suy nghĩ rằng, bằng cách nào đó, con sẽ thành công."

"...Vâng."

"Con cho rằng đó là dũng cảm sao?"

Đó không phải là dũng cảm thì là gì?

Tôi kiềm chế không nói điều đó, cảm thấy Luna có nhiều điều để nói.

Người tiếp tục không phải là Luna mà là Ronan.

"Đó không phải là dũng cảm, mà là liều lĩnh."

Trước những lời đó, tôi không biết phải nói gì.

"Điều gì là cần thiết để liều lĩnh trở thành dũng cảm?"

Luna lặng lẽ nhìn vào mắt tôi.

—Liều lĩnh và dũng đảm.

Sự khác biệt giữa chúng.

Tôi cân nhắc về sự khác biệt giữa hai khái niệm, điều mà trước đây tôi chưa bao giờ xem xét nghiêm túc.

Liều lĩnh và dũng đảm, về bản chất, là những thuật ngữ rất giống nhau. Khái niệm đối mặt hoặc phản đối một cái gì đó là giống nhau ở cả hai.

Tuy nhiên, sự liều lĩnh vốn chứa đựng sự đại dột.

Tại sao lại đại?

Thật ngu ngốc khi tin rằng một người có thể đối đầu với một kẻ thù bất khả chiến bại.

Vậy thì điều gì làm nên sự dũng đảm?

Khi sự liều lĩnh mất đi sự ngu ngốc, nó trở thành sự dũng cảm.

Sự liều lĩnh không có sự kiêu ngạo và ngu xuẩn.

Sự liều lĩnh của một người khôn ngoan hiểu chính xác sức mạnh của chính họ.

"..."

Đối mặt với một điều gì đó dù biết là không thể.

Nếu nền tảng của lòng dũng cảm là đối mặt với một cái gì đó trong khi hoàn toàn lĩnh hội nó.

Tôi không thể không nhận ra khía cạnh quan trọng nhất của lòng dũng cảm là gì.

“Nỗi sợ... là nó.”

"Đúng rồi."

Điều làm cho dũng khí thực sự trở thành dũng đảm không phải là sự gan dạ, lòng kiêu hãnh hay sự quyết tâm.

Biết rõ đối thủ.

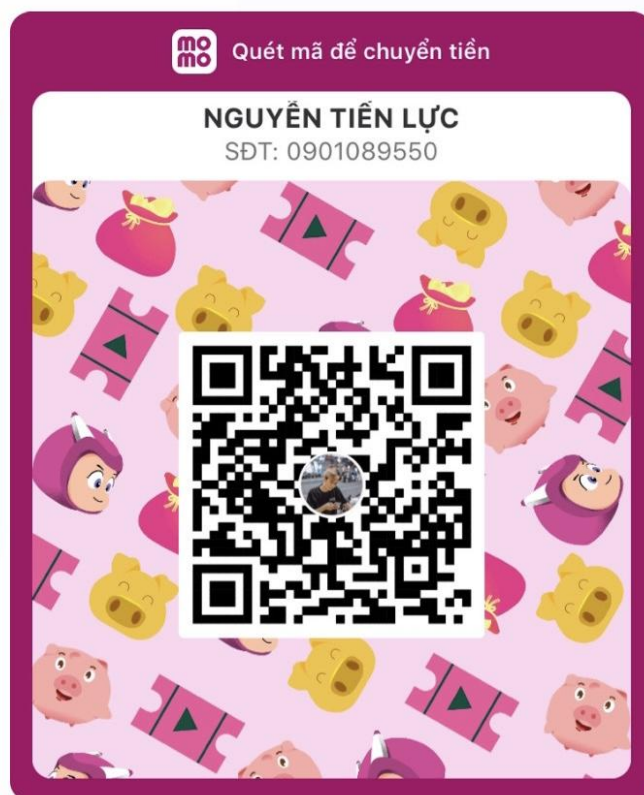
Lo sợ đối thủ.

Đối mặt với nó bất chấp nỗi sợ hãi đó.

Đó là bản chất thực sự của lòng dũng cảm.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading